

64945

Roka mojiga sina leži težko na mojim ljudstvu; ne morem je več razaj deržati.

Ozdravljenje bolne žene.

Prikazin prečiste Device na
Saléski gori 19. Kimovca 1846.

Perkasanje

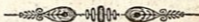
prefvéte nebéfhke kraljize

MARIE

enim pastirju in eni pastarizi
na
gori Salete na Franzófkim

v mészu Kimovzu v létu 1846

s
popisam mnogih zhudefov, ki so se tam
sgodile.

Is mnogih franzófskih pisem po flovénfko slosheno.

S podobami.

J. Voharitz

V LJUBLJANI, 1848.

Saloshil **A. Weiman** na starim tergu Nr. 156.

Natifnil Joshef Safenberg.

Perkasni
prevece nebelike krajino

„Sato, o kralj Agripa, se nisim branil nebelhki perkasni, ampak sim osnаноval narpervo v Damasku in v Jerusalemu in v zeli desheli judejski, potem ajdam, de nej se spokore, k Bogu spreobernejo in dela delajo, ki so pokore vrede.“

Djanje apost. 26, 19, 20.

„Zhuditi se je, kako je ta pergodba ljudstvu v serze segla. Moja shkofija se vsdiguje sdaj kakor en sam mosh, se k Bogu nasaj verniti.“

Ljudevik Rofart, Gapshki shkof.

30051374

Predgovor.

Podá se tukej povést v domazhim jesiku, kako se je prezhista deviza na gori Salete na Franzófkim dvema pastirjama perkasala. Ta pergodba se je filno hitro po vfi deshe-li rasfhirila in marfikdo je v nji sposnal novo snamnje neskonzhne ljubesni in milosti nebéfhkiga Ozhéta, ljubésni prezhiste devize Marije do njenih otrok in she vezh ljudi je shelje pokasalo, od te sgodbe kaj vezh na tanko svediti.

Nekteri, bolj neverni, so mislili, ta je ismishljena, nekteri pa niso nize hotli od tega govoriti. Ene poterdi ta povést v njih preprizhanji, drugim pové, de se je mnogo she bolj terdoglavnih in nevérnih ljudi is daljnih krajev na mestu, kjer se je Maria perkasala, refnize te pergodbe preprizhalo, poslednjim pa rasloshi sgodbo

bolj natanko s djanji, katerih nihzhe ne more tajiti, ampak mora boshjo previdnost v tem sposnati.

Na Franzófkim so prifhle dvoje bukvi-ze od te pergodbe na svitlo, oboje so bile filno medle in majhne; pa oboje skup povejo vse natanko. Prizhijozhe bukvize so is obójih sloshene, in rezhi se smé, de so popolnoma verjétné. Rasun tega so v teh bukvizah pofamesne besede in isréke is unih dvojih obdershane in kar je prezhistá deviza govorila in odgovori otrok so tako svešto sapifani, de ni ne ena zherka drugazhna.

Nekteri bi utegnili rezhi, de v tej povesti ni nizh resnize. Pomifli nej pa lé, kakoshna šta bila otroka, kako in sakaj se je Maria perkasala, kateri so bili nasledki té perkasni in potem natanjko povedano mésto, lego, zhaf in imena ljudi.

Otroka šta bila nedolshna in odkritoserzhnost jima je is ozhí sijala, pa premalo obtesana in poduzhena šta bila, si kaj tako posebniga ismifliti. Otroka šta bila stano-

vitna, v perpovedovanji si svésta, poprej
sta bila nevedna, po tém pa umna in sta
kerfhanfkiga nauka se lahko uzhila.

V kakofhni lepoti se je Maria perkašala!
Njena obleka, njeno nekoliko blede oblizh-
je, njéne folse v ozhéh, njeno sdihova-
nje, krish na njenih perfh s narobe doli
vifezhimi kléfhami in kladvam, njeno ter-
jenje, de neprenéhema svojiga nebeshkiga
fina profi, njeni prihod na semljo is nebéf
v pušto dolino — vse to kashe ljubesnivo
mater zhlovéshkiga rodú, njeno stanovitno
fkerb sa blagor njeniga ljudstva. Kdo bi
je ne ljubil?

In namen téga posebniga prihoda ne-
béshke kraljize, ali ta ni vreden Boga? —
Gospod nebéf in semlje hozhe ljudi tukaj
in po smerti svelizhati. Ker pa glasú nje-
gove svete zerkve ne poslušhajo in fhtevi-
lo njih grehov vezhi in vezhi prihaja, od-
pre nebéfa, poshlje svojo prezhisto devizo
in mater, s kraljevsko lepoto in svitlostjo
obdano na semljo in si isvóli po nji dva
pastirfka otrozhizha, de njegovo sodbo
osnanujeta kerfhanfkimu ljudstvu in ga
opominjata k pokori.

Kerhanfko ljudstvo tiftiga in is dalj-
nih krajev je ta glaf flifhalo in fi k ferzu
vsélo in se je spreobernilo.

To she famo kashe refnizhnost prikasni.
Ravno tako krepko prizha refnizhnost te
pergodbe natanjko dokasano mésto, kjer
se je to sgodilo, imena osdravljenih ljudi
in prizh zhudapolnih nafledkov te perkasni.

Nej pridejo te bukvize prav mnosim
bravzam v roke in napeljejo njih pasljivost
na dragino, lakoto in na puntanje ljudi,
kakor tudi na perve nafledke sapufhenja
Bogá, in pomagajo nej smotene k Bogu
nasaj pripeljati in greh, to korenino vse
revfhine, isruvati.

Isrozhimo tedej te bukvize prezhisti
devizi Marii v varftvo, ki je k temu pri-
loshnost dala, in nej jih poshegna, ki je
mati milofti!

Prezhista deviza Maria

in

dva pastirja.

Na Franzófkim v fredu med viſozimi gorami, kterih nektere viſozhino od defet tavshent zhevljev prefeshejo, leſhí terg Korps imenovan. Kake ſhteri ure viſoko nad tem tergam leſhí majhna ſoféſka Salete, in na viſokim hribovji té ſoféſke je majhna doliniza od majhnih grizhev obdana. V fredu doline tezhe majhen potok, Sigiard imenovan.

V ti dolinizi ſe je prezhista deviza Maria ponishala, is nebéſ na ſemljo priti. Perkasala ſe je enimu pastirzhku in eni pastarizhizhi, kterima je rasodela, kaj ſe bo v prihodnoſti ſgodilo. In to ſe je tako le ſgodilo :

Kvaterna ſabota v jeſeni je ravno bila v letu 1846, ko ſta dva pastirſka otroka

Melania Matiev in Maksimin Shiró po iménu, krave dvéh Salezhanov ali prebivavzov vafí Salete na Franzóskim na Befejski gori pafla. Dekliza Melania je bila kakih pétnajst lét ftara, fantek Maksimin pa kakih 11.

O poldne fta gnala svoje shivinzheta na vodo k potoku Sigjard po iménu. Ko se nakofita, fta oba na kraji fufiga ftudenca saspala, kar fizer nifta nikoli ftorila. Ko je she kake dve uri fpala, sbudí Melania, ker svojih krav nikjér ne vidi, svojiga tovarfha, de bi fhla krave ifkat. Ko prideta na majhin grizhek vidita na planjavi krave, ki fo v pokoji na semlji leshale. Hotla fta se verniti, in ko she réf nekoliko navsdol grefta, svoje pastirfke kerme ifkat, sagleda naglo Melania lepo lepo fvitlobo tam, kjér fta fpala. „Hiti, hiti!“ rezhe Maksiminu, „ali vidifh tam fvitlobo?“ — in ko to govori, vidita she sheno. Maksimin viditi, de se Melania boji, ji rezhe: „Ne bóji se in terdno derfhi svojo gorjazho; braniti se hozhem shngo, zhe bi nama kdo hotel kaj ftoriti.“

Kjér fta poprej fpala, je fedéla sdaj belo oblézhená shena na kamni. Proti

jugu je bila obernjena in nogé je imela na kraji, kjer je ob zhasu deshevanja voda tekla. Suho je bilo sdaj.

Shena je s glavo na komolze naflonjena jokala in viditi, de je solsna, sta se otroka vstrahhila in sbeshati sta hotla; tode shena je vftala, in jih takole prijasno ogorvila: „Nebojita se me in pridita bolj bliso, ljuba moja.“ To flifhati, sta nehala se bati. Blishej in blishej sta se k nji permikala, in kmalo sta bila zlo pernji. Vftopila sta se pa Melania na desno, Maksimin pa na levo. Shena je bila vfa drugazh oblezhena, kakor ljudje tiftiga kraja. Sato sta jo prav pasljivo ogledovala in ker je bila tako prijasna in polna ljubésni sta nasadnje vef strah sgubila.

Vprashana posneje, kakshna je bila shena, sta je otroka tako le popifala: Lepa shena je bila velika, ravno rashena in beliga obrasa. Vfa je bila v svitlobi, kakor de bi bila njena obleka sgolj svitloba, posebno pa se je njeno oblizhje tako slo svetilo, de ga otroka nifta mogla gledati. Na glavi je iméla lepo lepo slato krono s roshami in mnosimi shlahtnimi kamni lepshano. Obleka je bila béla, tako vrésa-

na, kakor so se v starih zhasih nosili, s fhirokimi rokavi, na kterih je bilo veliko biferov vfhitih. Spredej je iméla slatorumen predpasek. Nedrije ji je bela ruta sakrivala, ki je bila s roshami obrobljena. Okrog vratú je imela fhiroko slato ketinzo, ktera ji je do pafa fhla. Na drugi manjši ketinzi ji je visel kakih devét palzov dolg krish f krishanim Jesufam Kristufam. Na enim kraji krisha so vifele klefhe, na drugi pa kladvize, tudi kakor krish is slata. Na nogah je imela bele zhevlje s slatimi sponami, ki so bili s roshami in s biferi olépfhani. Roke je dershala, dokler je s otrózi govorila, naskrish in lahko jih je bilo viditi.

Viditi, de se otroka nizeh vezh ne bojita, je sazhéla shena tako le govoriti: „Perfhla fim, ljuba otrozhizha, vam posebnih rezhi povedati. Ako moje ljudstvo terdovratno nepokorno ostane, moram dopustiti, de ga roka mojiga fina hudo vdari; sakaj ne morem je vezh nasaj dershati, tako je mozna in teshka. Molite in delajte dobro, tode nikoli ne bote sposnali, koliko fim se savoljo vas prisadéla. Vedno moram sa vas svojiga fina

profiti, zhe ne, vaf sapuftí in svojo milost vam odvsame. Tode tega ne vsamete k ferzu. Sheft dni imate sa délo odlozhenih od njega, sedmi je pa njegov in ne dafte mu ga. Le kake babize hodijo v zérkev, drugi pa delajo po leti ob nedeljah zéli dan; zhe pa posimi savoljo dolsiga zhafa v zerkev pridejo, pridejo samo mojiga fina sanizhevat. Kamnja si naberó in ga mezhejo na dekleta is zerkve gredózhe. Tudi vosniki na zéftah se roté vedno imé mojiga fina preklinjevaje. To dvoje klizhe teshko roko mojiga fina nad vaf. Zeli postni zhaf vshivajo mesó, kakor tudi ob petkih in fabotah. Vftanejo in grejo spat bres misli na Boga in bres molitve. „Krompir gnije famo savoljo téh grehov.“

Melania poslednjih beséd ni saftopila; vprafhala je tedaj Maksimina, kaj de je shena govorila. V zhisfo franzófskim jesiku je dosdaj s njima govorila.

Viditi, de tega jesika ne umita, jima je v tistim jesiku she enkrat vse povedala, kteriga v tistim kraji govoré. Potém je vprafhala Maksimina:

„Fantè, ali ne gnije letaf krompir per

vaf?“ Ko ji je odgovoril, de, je dalje govorila: „Krompir bo tudi to léto s he gnil in kmalo ga vezh ne bo.

Oh ne! rezhe fant, in réf je tisto leto ves krompir v tistim kraji pognil.

„Ali tudi shito gnije,“ vprafha dalje s sdihljejem fanta, ki ji je odgovoril: „Ménim, de ne.“

Ko ga je dalje vprafhala, ali je shé kadaj sprideno shito vidil, ji odgovori fant, de ga s he ni vidil, in po kratkim molzhanji rezhe Maksiminu:

„Vidil si ga gotovo s he takrat, ko si shel f svojim ozhetam na polje, sprideno shito nekiga kmeta gledat. Vseli so tvoj ozhe nekaj klafja v roke, in ko so ga nekoliko pomeli, ni bilo drusiga kot prah. In tvoj ozhe so sdihnili: Oj usmiljeni Bog, kako se nam bo godilo, zhe vse tako pogine! Tvoj ozhe so shli dam in malo pred doman so ti dali koszek kruha ter rekli: Na, jej s he to léto, drugo leto ga bleso ne bofh jedel. — Ali ni tako?“ — O je, je, odgovori Maksimin, ki je s he na to posabil. Maksiminov ozhe, to od svojiga fina svediti, se je tako sganil, de je svoje

grefhno shivljenje sapuſtil in boljši kristjan je poſtal.

Shena je ſpet govorila: Ako ljudſtvo neſpokorno oſtane, bo ſhito tudi gnilo, in zhervizhi bodo vſe pokonzhali, kar bo vſejaniga, kar bo pa ſraſtlo, ſe bo pod zepzam v prah ſdrobilo. Skuſili ſte ſhe nad krompirjam, pa porajtali niſte te ſhibe in gnil krompir ſte ſ kletvijo prozh metali. Velika lakota bo in majhni otrozhizhi bodo lakote na rokah mater uméráli. Drugi ljudje pa bodo ſazheli pokoro delati. Tudi ſadje in groſdje bo gnilo. Vſe to ſe bo ſgodilo, zhe ne bo pokore. Zhe ſe ljudſtvo ſpokori, bodo ſilno dobre letne. Povejta to vſe mojemu ljudſtvu.“

„Ali pa tudi prav pogofito molita?“ ju vpraſha ſdaj ſhena.

„Ne kaj doſti,“ odgovorita, „ſakaj ſgodej morava na polje.“

„Zhe ravno prav ne vtegneta,“ rezhe ſhena, „ſamoreta vunder en ozhe naſh in zheſhena ſi Maria moliti, kadar pa vtegneta, molita vezh.“

Potem jih je ſhe lepo poduzhila in poſvarila, vſaziga poſébej, tode ko je ſ Melanio govorila, jo je Makſimin pazh

vidil govoriti, flifhal je pa ni, in tako narobe. Prepovedala jima je tudi, komú kaj tega povédati, kar je vfazimu posebej govorila. Vprashala ju je fhe, zhe imajo davolj ftudenzhine sa pijazho, in ko odgovorita, de ne, jima rezhe: „Odfihmal vam tudi té ne bo manjkalo,“ in isgovorivfhi to je vftala, in glej zhudo! obilo vode pritezhe is tiftiga mefta, kjer je sedé noge dershala. In ref ni potém fhe vode tam smanjkalo, tim vezh je fhe zeló marfikomu v sdravje bila.

Rekla jima je fhe enkrat, vse ljudftvu povédati, potem pa je fhla s otrokama tje, kjer fta poprej svojih krav ifkala. Nekoliko je poftala, potem pa je fhla na hribzhek tako polagama, de se ni na travi zeló nizh posnalo in tudi njene drage oblazhila nifo nizh fhuméle. Na hribzhku se je kake 4 komolze od tal vsdignila in na levo in na desno pogledaje je sginila proti jugu s obrasam obernjena ispred ozhi otrók, ki fta prav bliso nje ftala. Pozhafi je sginjevala, in ko je zhifto sginila, ni bilo nizh drusiga viditi, kakor svitloba tam, kjer je poprej ftala. Vse to je terpélo kake pol ure. Is vfiga fta otroka

šklenila, de je kaka svetniza, tode kakofhna svetniza, šta she le svezher mogla svediti, ko šta domu prifhla, kjer šta to sгодbo vřim po verřti povédala. Od uřt do uřt je řhlo to, in rekli řo vři s enim glafam: Ta svetniza ne mora druga biti, kakor prezhiřta deviza Maria, ki neprenehama řa řvoje ljudřtvo próři. Boga in Mario řo vři zhařtali.

Otroka šta potém vře natanko řpolnila, kar jima je lepa řhena narozhila.

—————

To je poveřt, kako ře je preřveta kraljiza nebéř Melanii in Makřiminu perkasala; treba je sdaj řhe prařhati, řakaj ře je perkasala, in ali je reřniza, de ře je perkasala.

Odgovor na pervo vprařhanje bomo dobili, zhe řhivljenje ljudi tiřtiga kraja bolj natanko pomifřlino.

Bog tepe ljudi ali pa zele narode, zhe jih ljubi, ko řo s grehi od njega odpadli, narpoprej s hudo veřtjo, in nepokojem, kakor řveti apořtel Pavl govori: „řhalořt in řtiřke řadenejo tiřte, ki grehe délařo.“ Zhe to nizh ne pomaga, jih tepe s hudimi letnami, s řuřho in lakoto. Iřgled nam

daje israelfko ljudstvo. Zhe tudi to nizh ne pomaga, pošlje Bog v svoji ufmiljenosti angelje ali preroke, kateri jim povejo, sakaj jih vse nadloge sadénejo in opominjajo k pokori. Zhe se ne spreobernejo, jim napové she hujshi shibe, in kakor je v starim testamentu delal, tako je tudi v novim s keršhanskimi narodi ravnal. Pošlal je svete moshe na semljo, kateri so navdani od sv. Duha ljudi opominjevali in svoje uke s zhudeshi poterjevali. In kar je sin boshji k grešnim ljudém na semljo prišel, je gotovo tudi angeljem perpušeno na semljo priti, sapovedi kralja nebéf osnanovati. Ali ni tedaj mogože, de je tudi kraljiza nebes na semljo perfhla, sapeljano ljudstvo posvariti in ga rešhiti? In tako ljudstvo je bilo v tistim kraji, kjer se je perkasala. Niso se vezh bali Boga, ljubili in zhaštili ga niso, sgučili so vso pobóshnost, in s njo vso zhednost, ljubessin do blishnjiga, framoshljivost in poshtenost. Molili niso, kdor pa ne moli sa gnado premaganja v skušhjavah, in se ne vadi vsakdan v svetošti po svojim štanu, ne doféshe nizh, kdor pá nizh ne doféshe, pade v gréhe, sapeljan od hudih

navad in svetá. Manjkalo jim je sjutrejne in vezherne molitve. Vstajali so enako shivini bres de bi bili v Boga mislili, in ravno tako so se svezher vlegli, bres hvale sa dobrote, ktere so po dnevi prejeli, bres profhnje sa odpufhenje gréhov in sa mirni pokoj po nozhi. Manjkalo jim ni samo téga, ampak tudi strahú pred Bogam, ki je nefkonzhno velik in svét. Kleti in rotíti se, je bilo v teh krajih navada in per vsaki perloshnosti so imé shiviga Boga nepotrébno isgovarjali in sanizhevali. Kako bi jim bilo mogozhe ljudi, ozheta in matter, posvetne in duhovske gosposke sposh-tovati? She menj jim je pa mogozhe bilo zerkvene sapovedi zhiflati in spolnovati. Zhiflali in spolnovali jih pa tudi niso. Ob nedeljah so neframno doma in na polji zéli dan delali. Sanizhevali so sapoved gospodova, ki rezhe: „Prasnuj nedeljo!“ Tudi molitev so ob nedeljah opufhali. Mashe so duhovni brali, pa samo kake babize so k njim prifhle. Evangeli je le malokdo poslufhal. Devize, ki so prifhle v zerkev Boga in njegove svetnike zhaftiti, so domú gredezhe s kamni huzhali. Se vé, de so mogli v takim shiv-

ljenji odivjati. Dan na dan so jedli meso, zeló v petkih in sabotah, v pošta so zerkev sanizhevali. Tode vse je moglo Boga rasshaliti, de je gresnihu ljudstvu potrebu shivesh odvsel in med shito in fadesh polja gnilobo poflal. Tudi zhísto konzhal bi bil Bog lahko vse, tode nekonzhno je usmiljen in samo v krompir je fklenil kugo poflati. Pa tudi tega niso porajtali. Namenil je tedaj, tako nespokornost she hujshi tepsti. Ali glej! prezhistá Deviza mati milosti je stopila pred svojiga fina, je profila sa svoje ljudstvo in prishla je is nebés na semljo, ljudi opominjat in svarit s prerokovanjem in napovedanjem strasnhih rezhi, ki so ljudem naklonjene, ako se ne spreobernejo. In prezhistá deviza je prishla réf tako, kakor smo jo spredej popisali.

Vidi se tedaj is tega, de so bili grehi ljudi, savoljo kterih je na semljo perfhla. Rekel bo sdaj she marfikdo: Ali je pa to vse refniza ali ne? Dokasati refnizo te pergodbe, je treba she enkrat k Melanii in Maksiminu se verniti, potém pa vezh rezhi in prizh imenovat, is kterih se mora refniza te pergodbe poterditi.

Melania in Maksimin sta bila vbosih staršev; nju um tedaj ni mogel biti tako omikan, kakor premošnih otrok v ti starosti. Snala ništa ne pisati ne brati in she mišliti ništa bila v štanu, de je shena, ktera se jima je perkasala, Mati boshja, defiravno je od svojiga sina toliko govorila in od sanizhevanja njegoviga imena toliko opomnila, defiravno je govorila, de je on nedeljo posvezhevati sapovedal, de on gréšhnike s lakoto, bolesnijo in smertjo shtrafuje, tistim pa, ki se spreobernejo obilno shegnuje. Nikakor ništa mogla umiti, de je ta shena kraljiza nebés. — Kako sta bila pa po tém sbrihtana in umna; zhuditi se je mogel vsak nad njima. Kakor sta bila poprej v poboshnosti sanemarjena, taku sta sdaj sa njo unéta, posebno Melania. Zhes vse gre pa njuna štanovitnost. Deshelfka in zerkvena gosposka is Korpsa in drugi ljudje so ju ojštro isprashevali in si vse prisadjali, ju perpraviti, saj nekoliko tega, kar sta vidila in flishala, povedati. Pa nizh ni pomagalo. Ne profhnje ne shuganje ju ni omeznilo. Povsod in vsakimu sta enako govorila, defiravno so ju sdaj

oba skup, sdaj v fiaziga posebej isprafhevali. Narozhenje nebéfihke shene fta smeraj enako fhanovitno spolnovala in terdila pred pofvetnimi in pred duhovnimi ljudmi. Vse to je bilo delo boshje vsemogozhnosti in modrósti v zhaft prezihste devize Marie.

Rekli smo gori, kako fta bila Maksimin in Melania fhanovitna. V poterjenje njune fhanovitnosti povémo to le:

Berízhi fo fi persadevali, otroka vplafhiti in pregovoriti, povedati, kar jima je lepa shena resodela; nize nifo opravili. — Nek duhoven je v drushbi tréh drusih duhovnov se proti njima délal, kakor de bi vse védel in s svijazho je hotel fkrivnost is nju spraviti. Pa nize nifo opravili. Melania je rekla, de ta fkrivnost samo njo sadéne, Maksimin pa je odgovoril, ko mu je nekdo rékel, de mora faj fvojimu fpo-vedniku vse povédati, tako le: „Moja fkrivnost ni gréh in prepovedano mi je, kaj rasodéti.“ Nekimu shlahtnimu gospodu, ki se je delal, kakor de bi bil prav hud nad Maksiminam, je rekel ta, de se bo to vse fodni dan svédilo, sdaj pa ne more nize povedati. She drug pot ga je vprafhal neki duhoven prizha veliko ljudi,

ali bi se slo vefelil Mario viditi, in kaj bi ji rekel, zhe bi jo vidil, in odgovoril mu je: „Vefelil bi se, vefelil, in vprafhal bi jo, kaj ftoriti, de bi ljudi fpreobernil.“ Tako umno in pametno je fant govoril, kteriga poprej fhe sa pervo fvefo obhajilo nifo mogli poduzhiti!

She bolj ftanovitnoft téh otrók fkasati, fledi tukaj fprafhevanje gofpoda Beza, korarja na Franzófkim, ki je oba, tode vfaziga posebej fprafheval in kterih odgovore je eden njegovih prijatlov koj takrat sapifal. Narpervo je fprafheval Melanio, in potéu ko je vfo prikasin bres ftrahú in odkritoferzhno povedala, jo je vprafhal:

„Ali ti ni shena nekaj fkrivniga povedala?“

Melania. „Pazh de, gofpod, tode povedati ne fmem nize tega.“

Bez. Kaj pa je govorila?

M. Zhe povém kaj je govorila, ne oftane vezh fkrivno.

B. Ali to famo tebe sadeva, ali tudi druge ljudi?

M. Naj sadene, kteriga hozhe, povedati mi je prepovédala.

B. Ali bošh ſtorila tako, kakor ti je povédala?

M. Nej ali ne, to ni nikomur nizzh mar.

B. Goſpoſka je to ſhena v Grenobel peljala.

M. Lepo je to od nje, zhe je to ſtorila.

B. Kdo ti je ukasal, to sogdo pripovedovati?

M. Ta ſhena.

B. Zhe mi nizzh ne povéſh, kaj pa mi je tiſtim povédati, ki ſo me ſim poſlali.

M. Kar ſe vam ljubi, to ni meni nizzh mar; meni je prepovédano, kaj povedati.

B. Kdaj bošh pa povedala to?

M. Zhe kadej moj zhaſ pride.

B. Ali pride kadej tiſti zhaſ?

M. Pride ali pa ne.

She tiſti dan, ko je Melanio iſpraſheval, je tudi Makſimina iſpraſheval; tukej ſo vpraſhanja in Makſiminovi odgovori:

B. Kdaj ſi ſvedil to ſkrivnoſt od ſhene?

M. Takrat, ko je od lakote govorila.

B. Vém, de ne raſodeneſh tega vſa-zimu; duhovnu ſnaſh pa vunder vſe povédati; tako bo molzhal kakor ti.

M. Zhe komu kaj povém, rasodénem, rasodéti pa ne morem.

B. Koga pa utizhe ta fkrivnost, ali samo tebe, ali vse?

M. Povém nej vam, kar hozhem, is tega lahko mojo fkrivnost uganete.

B. Kadaj bofh pa povedal?

M. Kadar mi shena povedati ukashe.

B. In zhe ne pride, ali potém ne bofh nikolj povédal?

M. Nikolj; na sodni dan bote svedili vse.

B. In zhe bi mogel povedati, ali pa umréti?

M. (Serzhno.) Bom pa umerl, povedal pa ne.

Nekaj zhafa poprej she, je nekdo Makfiminu rékel: „Svojimu spoveduiku bi vunder povedal, kar vefh, zhe bi ti to ukasal. Odgovoril mu je: „Ne povedal bi mu ne; moje molzhanje ni gréh.“

— In zhe bi ti papesh ukasal, bi vunder mogel povedati, sej je papesh vezh, kot Maria, mu rezhe dalje. Makfimin mu pa odgovori: „Kaj pravite, de je papesh vezh memo Marie?“ Ali ni samo Maria kraljiza svetnikov. Papesh sna svetnik

postati, zhe sveto shivi, tode zhes Mario ne bo nikóli. Zhe pa svojih dolshnost ne spolni, ga bodo hujshi fhtrafinge sadéle, kakor kteriga drusiga.“

Nikakorfhna fku fh njava ni teh otrok smotila in umno in modro fta povsod odgovarjala. Neki imeniten zhlovek rezhe enkrat Melanii: „Ljuba Melania, neka sveta nuna vé tvojo fkrivnost; sveti Duh ji jo je rasodel, sdaj bi pa rada vedila, ali ti nelashesh; sato mi rasodeni fkrivnost, de svem, per zhim fim.“ Kmalo ji pa Melania odgovori: „Ako ta nuna mojo fkrivnost vé, ji je ni treba rasodevati; ona fama vam jo lahko pové.“ — Neki duhoven je rekel Maksiminu: „Ti bi bil rad duhoven; jeli de? Ako mi svojo fkrivnost rasodenish, bom sa tebe fkerbel in vse hozhem fstoriti, de bosh duhoven.“

„O Gospod!“ mu odgovori Maksimin, „zhe moram savoljo tega, de bi bil duhoven, svojo fkrivnost rasodeti, ne bom nikolj duhoven!“ — She drug duhoven je poloshil pred otroka slatih in frebernih denarjev in je obljudil, jih med nja rasdeliti, zhe mu svojo skrivnost rasodeneta. In odgovorila fta mu: „Zhe nama daste

64945

Melania Matjev.

Maksimín Žiró.

1914

denarje zéliga sveta, ne rasodéneva svoje
fkrivnosti.“

Povedali smo dosdaj, kako sta se ta
dva otroka spremenila; kakor sta se ta
dva otroka spremenila, je ta pergodba tudi
med prebivavze Korpsa in blishnjih fara
refnizno spreobrnjenje pernesla, in vse
to po mnogih zkudelih, ki so se v teh
krajih sgodile. Povémo tukaj nektere téh
zhudefov, ktere bodo refnizo te pergodbe
she bolj poterdile.

Pervo zhudo se je sgodilo koj na mestu
perkasni. Tam, kjer je prezhista deviza
na kamnu sedéla, je bil nekadaj vir,
ki je bil pa sdaj popolnoma suh in le ob
zhafu deshvanja je dajal vodo. Od tistih-
mal pa, ko je prafhala Maria otroka, ali
imajo dosti studenzhine sa pijazho, je is-
viral bogat studenez, ki potém nizh vezh
vfahnil ni. Tavshenti in tavshenti ljudi
so se tega preprizhali, kateri niso samo
te vode pili, ampak she zelo sdravje
svojiga shivota v nji sadobili. Tako je
bila néka pekinja is Korpsa she 16 let na
vsih udih bolna in je tudi eno stegno slom-
ljeno iméla in sedem lét je she bolna le-
shala. In zhe je kdej vftala, se je mogla

na bergle opérati. Rekla je vode is tega studenza perneſti in sa-njo na gori Salete moliti; in glej, ravno, ko ſo sa-njo molili — bilo je vezh kot pet ſto ljudi na gori — je naglama sdrava poſtala, in prizha ſofédov ſ-hodila.

Tri dni poverſti ſo po tém na goro Salete romali, in ko ſo ſe tretji dan ravno domú naravnali, pride vodenizhna shena, ſi sdravje ſprofit. Komaj pride na meſto in sazhne ſerzhno moliti, in ko je kupo vode ſpila, je bila, ko bi bil trenil, vſa sdrava. Is hvaleshnoſti ſa to veliko dobroto jo darovala velik ſlat krish prezhiſti devizi Marii, kateri ſo po tém na tiſtim meſtu kapélizo ſidali.

Dve léti poprej ſo koſé deſet let ſtariga otroka oflepile. Peljali ſo ga na meſto prikasni, kjer je bliſo tavshent ljudi v molitvi ſbranih bilo. Ko ſo ljudjé molili, ſaklizhe otrok: „Kje pa ſmo mati? Oj, koliko je ljudi!“ Spregledal je. —

Neka deviza je bila dva meſza tako ſlo na perſih bolna, de ſo vſi sdravniki nad njenim sdravjem obupali. Ona pa ſe je materi boſhji perporozhila, in vodo is Saleſkiga studenza pivſhi je zhutila, de

ji je boljſhi in oſem dni potém je na goro is hvaleshnoſti romala. Ravno tako je neka nuna naglo osdravéla in fizer ravno, ko ſe je obhajala, ko je poprej tudi to vodo pila.

Neka druga nuna je bila ravno v tiſtim meſtu ſhe devét let bolna. Permerilo ſe je, de je ravno tiſti zhaſ ſhalonſki fhkof v njenim klóſhtru maſho bral. Bolna nuna vſtane, gré v kapélo, in glejte, osdravéla je v molitvi, ki je malo poprej v ſmertnih britkoſtih leſhala.

Majhno deklizo ſo ſlo ozhí boléle. Neke tédne po tém, ko ſe je preſveta Maria perkaſala, gre s prozéfio na goro Salete. Tukaj ſi vmije s ſtudenzhino ſvoje ozhí in v dvéh urah je bila sdrava.

Neka ſhena is Korpfhke fare je leſhala dva meſza bolna, in je bila tako ſlaba, de ni mogla drusiga uſhivati, kot mleko od oflíze. Svediti, kaj ſe je na gori Salete ſgodilo, je devet dní k prezhíſti devizi is Salete molila in vſakdan kake kaplize te vode pila, in je popolnama osdravéla.

Toliko ljudí je ſvoje sdravje ſadobilo, de ni mozh vſih raſſhtéti, ker tudi vſi niſo

snani. Tako je tudi neka nuna, ktera je terdo oteklino na shelodzu iméla, le podobno prezhiste devize is Salete na svojo bolezhino poloshíla in je osdravéla.

Vse te zhudefa sprizhujejo verjetni moshjé in ljudje tistih krajev, kjer so se godile. Kar smo jih dosdaj povedali, so bile vse ljudém v sdravje; povedati jih moramo pa tudi, ki so se sgodile nad ljudmi, ki so romarje na goro Salete sanizhevali in tako od Boga shtrafani bili.

Nék hlapez je gnal prav krepkiga konja napajat. Veliko ljudi je fhlo memo, ki so ravno na goro Salete romali. Sanizheval jih je, in tudi prezhisto devizo na gori Salete. In glejte, ko bi bil treshel, pade konj pod njim in pogíne.

Nék zhlovek is Korpfa ni hotel svoji sheni puftiti, de bi bila fhla na goro Salete, mater boshjo pozhaftit. Profila ga je in tudi she svoje otroke fosedam isrozhila. Pa nizh ni pomagalo, she le pokazal je, kako slo to zhefhenje sanizhuje. Pa kaj se sgodí? She tisti dan pade eden njegovih otrok v kotel vréle vode in umerje dva ali tri dni potém. — —

She eno veliko zhudo nam ostane po-

vèdati, ki se je sgodilo v poterjenje ref-nizhnosti pergodbe, ktero so te bukvice koj v sazhetku povedale, in to zhudo je: *obras nashiga gospoda Jesusa Kri-stusa v sredi kamna, na katerim je prezhista deviza Maria sedéla.* Povést je taka le:

Malo dni po svetim Mihélu 1846 pri-deta dva ofizirja s imeni *Angelin* in *Bor-denav* v Korps. Slifhala sta od pergodbe in rada bi bila od Maksimina kaj vezh od te rezhi svedila. Angelin, svedshi vfo pergodbo is Maksiminovih ust, profi téga, mu kof kamna pernefti, na katerim je Maria sedéla. Fante se koj napravi, in ga per-néfe ofizirjama, ki sta ravno v neki kofe-tariji sedéla. Veliko ljudi je bilo ravno tam, in fkorej vsak bi bil imel rad kak kof-zhek téga kamna. Sheljo téh ljudi dopol-niti in pa tudi, kakor nekteri pishejo, svojo sanizhevanje pokasati, raskrushti ofi-zir kamen. Pa kakofhno zhudenje obide vse, v fredi kamna, posebno na eni strani, oblizhje Jesufovo raslozhno vtifnjeno vgle-dati! Ofizir Angelin je hotel kamen ob-dershati, desiravno se je poprej norzhe-val, in nekteri prizhejózhih se niso mogli

sols sdershati. Kofetirka je štala ravno sa ofizirjem, ko je kamen rasdrobil in ona je bila perva, ki je vidila, de je podoba vtisnjena. Is rok v roke je shel sdaj kamen, vfi so ga natanko ogledali, in sposnali, de je obras nashiga Gospoda Jesufa Kristufa. In to je bilo tudi réf: Dolga brada, mishézhe ozhi, shalofino oblizhje in f ternjem kronana glava — vse to je prizhalo, de je Kristufova podoba. To viditi, je nekiga prostiga soldata tako obfhlo, de je, desiravno je maloprejš in zéli dan od perkasni devize Marie sanizhevaje govoril, kofetarijo sapustil in povfod, kamor je prifhel, zhudo osna- noval, ktero je vidil.

Kofetirjeva shena je hotla kamen sa sebe obdershati. Ali ofizir ji je rekel, de drugazh ne, zhe ga naredí generala ali pa mu deset tavshent goldinarjev plazha. Perštavil je pa, de ji hozhe srisano podoba puftiti. In to se je tudi sgodilo, in de je ta srisana podoba vfo verjetnost dobila, je ofizir svoje ime podpifal, kar je tudi njegov tovarsh storil. Prizha téga je bilo veliko ljudi v kofetariji, kjer ravno velike poboshnosti nihzhe ne bo ifkati hotel.

Spesnati mora vsakdo, de je zhudno spremenenje otrok in toliko zhudefov nad ljudmi in v drusih rezhéh tudi ljudém tistih krajev in na Franzóskim sploh veliko k spreobrnjenju perpomozhi moglo. In tako je bilo tudi. Vse se je poboljšhalo in ne slisli se vezh ne kletev ne rotenje ne hudovanje, in nedelje sdaj lepo posvezhujejo. Moshjé so se té pergodbe slo udeleshevali in she zelo neverniki so hodili na mesto, kjer se je mati boshja perkasala in so tam molili in pokoro delali.

V Gapshki shkofiji je bilo ravno tako. Ondashnji shkof pishe: „Zhuditi se je, kako je ta pergodba ljudstvu v serze segla. Moja shkofija se vsdiguje sdaj, kakor en sam mosh, se k Bogu nasaj verniti. Rotenje in delo ob nedeljah je nehalo. Ko bi bili vsi moji duhovni misijonarji, bi jih bilo premalo. V mnogih, she prezej velizih mestih, bi peklénfki, ko bi klasje pobéral, komej kako bilko noshel, de bi peklenfki ogenj kuril. O kako dober je Bog, in velik in posebno usmiljen.“

Sgodbe vsih zhasov prizhajo, de so se na mestih, kjer se je kako zhudo sgodilo, in kjér se je kak svetnik perkasal,

f-hodi ali boshje pota sazhéle, kjér so kristjani Boga zhaftili, in se k njemu spreobrazhali. Taka boshja pot se je tudi na gori Salete naredila, kjer se je mati boshja perkasala; v sazhetku so samo is okolize tje romali, posneje is vsih krajev. Kakor pisma kashejo, je popotovalo filno veliko ljudi na ta kraj, sdaj posamim, sdaj v velizih trumah, dostikrat je prifhlo po 2000 ljudi, ta kraj pozhaftit, kjér je nebeshka kraljiza f svojo prizhejôzhnostjo in s besedami polnimi ljubesni svojimu ljudstvu govorila. Posebno ob sabotah so hodile prozefije is Korpsa, in pergodbo si povsod poboshno pripovedujejo. She zeló posimi ne nehajo prozefije, desiravno v teh planinah sima sedem ali ossem meszov terpi, in filno debel sneg pade.

Kako teshavno je, na ta kraj hoditi, se vidi is sledezhiga. „23. dan Shushza 1847, tako pishe gospod Mauri is mesta Mez na Franzófkim — je bil kraj perkasni s snégam sameden. Per viru je bil zelo ossem do devet zhevljev debel, in de so mogli do njega priti, so si mogli pod snegam dvanajst zhevljev dolgo pot skopati.“

Is vfiga tega mora vsakdo sposnati, de je tukaj boshja modrost kraljevala, in zhe se boshja modrost vzhafi tudi ojsrih pomozhkov poslushi, se spolnijo besede svetiga pisma, ktero govori: „Kogar Bog ljubi, tega tepe,“ in she dalje govori: „Bog nas ne tepe, de bi nas pogubil, ampak de bi nas poboljschal; zhe se nam pa tepenje terdo sdi, nas hozhe samo na pot pokore in svetoſti napeljati.“

Neposabimo tedej besed svetiga Janesa, ki govori: „*Preljubi, zhe nas nashe serze ne shtrafuje, imamo saupanje v Bogá in bomo, zhesar proſimo, doſégli, ker njegove sapovedi spolnujemo in ſtorimo, kar mu dopade.*“

Perſtavek.

Preden te bukvize ſklenemo, perſtavimo she pisanje moſha, ki je nevarnoſti pergodbe v Saleti ſam vidil. Piſhe nam-rezh zhaſtitljivimo patru **Lorenzu Heht** tako le:

V Lionu 25. Maliga Serpana 1847.

Zhaftitljivi Gospod!

„Zhe fim se nekoliko obotavljal, Vam svojo pot v Salete bolj natanko popifati, je samo to krivo, de fim se v nekterih mestih svoje domazhije samudil, preden fim se v Lion vernil. Med tem so gotovo od zhaftitljiviga gospoda Milina, Korpsfhkiga fajmosfhtra, kaj svedili, kterimu fim njih pisma pokasal, in obljudil mi je, Vam pifati. Gospod Milin je prav poboshen, sa zhaft Boga in Marie jako unét in moder mosh. Ako bi refniza pergodbe v Saleti ne bila s tolikimi zhudefi poterjena, bi je ta pobóshni duhoven ne verjél tako ftanovitno, fhe menj bi pa voljo imel, vfaki toliki mnoshizi popotnikov odgovarjati, ki pridejo is njegovih ust poveft svediti, in jih k otrokama voditi, de s njima govoriyo. Te postreshnosti nikomur ne odrezhe. To mu je teshavno, sakaj fhtevilo romarjev je od dné do dné vézhi, in vfaziga ftanú jih pride filno veliko. Jes sam fim vidil drushine, ki so is mesta Bordó pri fhle, vé m de je fto ur daljezh hodà. She

druge sim vidil is drusih deshela in daljnih krajev.

Pot na kraj perkasni je filno teshavna. Is Korpsa se mora po skoraj nemogozhi poti shteri ure k nogam hoditi. Ko se pa na mesto perkasni pride, se zhloveku tako blago stori, de so vse teshave posabljene. Ko sim imel she eno zhetert ure do tistiga kraja, me srezha mosh, ki je hotel verniti se. „*Dober dan,*“ me ogovori; *le serzhno stopajte, to je dobra boshja pot. Le saupajte; sakaj ravno sdaj sim sdravje dobil. Na obéh ushésih sim bil gluh. Is vasi Sere sim domá, le vprashajte ondashnje sdravnike, ki so me sdravili. Govorite sdaj s mano, in odgovor vam bom dal.*“

Ko sim na verh hriba pershel, so govorili vsi prizhejózhi od zhudesa, kteriga prizha so bili ravno kar. V Salete sim vidil berglje nekiga luteranza, ki je 25. Roshnika svoje sdravje sadobil, in se k pravi véri spreobernil. Vse zhudesa so poterjene, in se bodo kmalo bolj natanko popisane na svitlo dale. — Nar vezhi zhudo je pa spreobernjenje ljudi ne samo v Korpsu, ampak vezhiga dela Grenobelske

fhkofije, v kateri leski Korps, in Gapshke fhkofije.

Poslušajmo kaj pishe néki gospod Florentin Manson saštran nagle osdravitve néke nune is réda svétiga Joshefa v mestu Avinjon:

„Ko sim mogel poslednje dni v opravkih v Avinjon iti, sim fhel tje v drushbi dveh duhovnov in eniga posvetniga gosпода. Zhudopolno osdravljenje neke nune is réda svetiga Joshefa je bilo she od sto in sto ljudi rasglasheno, sato smo sheléli nuno viditi in slifhati. Is tega naména smo fhli k gospod fajmoshtru, spovedniku nun réda svetiga Joshefa, in ga profimo, nam v klošter iti dovoliti. Dobrotnost in blagovoljnost tega sposhtovaniga duhovna je she dalje segla, kakor smo prizhakovali, sakaj soper našho voljo naš je hotel tje spremiti, desiravno je imel veliko opraviti.“

„Sdaj puštim nuno govoriti; besede, ktere po mogozhosti natanjko sapishem, bodo bravzam bolj verjétné.“

„Imenovani gosp. fajmoshter je rekel nuni: Povejte, sestra Karolina, tem gospodam svoje osdravljenje!“

„Ker je njih volja, gosp. fajmoshter,“

je odgovorila, „se hozhem prisadéti, tem gospodam kolikor je mogozhe, povédati. — Ofem lét fim v postelji leshala, roke in nogé mi niso nizm pomagale, v gerlu se mi je tur naredil, ki mi kar nizm ni dal glafno govoriti; shelodez mi ni dal nizm vshiti, samo kake kaplize vode ali shupe je fterpel, ktere fim pa kmalo f kervjó is njega isbljuvala. Vsfak dan fim iméla nove in hujfhi bolezhine; vef moj shivot je bil ena fama rana; moje oblizhje je postalo seleno in ruménkasto in gerdo. Trije sdravniki, ki so k meni hodili, so she obupali, me osdraviti; eden mi je zeló rekel, de nimam od njegove umetnosti nizm vezh prizhakovati.“

„Tako fim svenovala, ko mi nafha vikfhi mati povéjo, de je neka gospa vode tiftiga víra, pri kterim se je presveta deviza dvema mladima pastirjama perkasala, prinesla. Svetovala mi je jo devet dní piti, in ob enim v zhaft matere boshje téh devét dní moliti. Jes pa, ki bi bila rajfhi umerla, kakor osdravéla, in ki fim se sató bala, de bi mi ta molitev pomagala, fim odgovorila nafhi vikfhi materi: Pustite me, ljuba mati, pustite me umréti.

Ofém let moje bolesni je bilo veliko molitve Bogu storjene, bres de bi me bil ljubi Bog osdravil; njegova volja je, de grem is tega sveta; sakaj hozhete, de bi she dalje shivela?“ — Odgovorila ji je mati: „Ako nezhete radovoljno devét dni moliti, morate is meni dolshne pokorshine to storiti; sapovém vam.“ — Ubogala fim.“

„Pervih pét dni mi je bilo huje in huje, shesti in sedmi dan pa me opade nesterpljiva bolezhina in neprenehavne smertne britkošti. Nasadnje se zhutim ofmi dan, predsadni devetdnévne molitve, v petek 16. maliga travna naglama premenjeno. Gerlo je sdravo, noge in roke samorem pregibati; moja desniza, dosihmal kakor k postelji perbita, se je lahko premikala, pa tudi leviza; — she vezh, roko poloshim na persi, in vse rane so zhisto sazeljene. Sdaj je moje veselje neskonzhno, ena nashih sestra slishim po gredizah stopati, kar jo poklizhem k sebi in ji povém, de fim osdravljena. Ona pa, ki je vedla, de so sdravniki rekli, de dnéva ne bom preshivéla, je mislila, de se mi blede in bom skorej

umerla. V omedlevzo pade ta sestra na tla. To viditi, skožhim is postelje ji pomagat, vsamem flafhizo s možhno dishavo, ki je na misi ftala, in tako fim jo sopet sbrihtala.“

„Med tém flifhi ta shum ena sestrá, ki je sdolej oftala, ko so bile vse druge sestre pri mafhi Shalonfkiga shkofa. Vsa prestrašena pride v mojo zélo in najde mene in uno sestra v fredi njé. Misllila je, de fim v uroki vftala; mozh jo sapuſti, in ravno tako poſkerbim sa njo, kakor fim sa uno poſkerbéla. Potem padem na konzu poſtelje na kolena ter molim molitev: „Bog, hvalimo te.“ Potem grem doli v kapélo, pa ker fim se bala s svojim prihodom sestre motiti, niſim ſhla sa-njo, temuzh oſtanem pred vratmi klezhézha. Po mafhi pridejo moje sestre, in mater ſagleđati planem v njene roke. Misllila je poſhaſt pred ſabo viditi, in komaj upa svojim ozhém. Skup gremo v kapélo ſveto reſhnje telo zhaſtit.“

„Potém mi rezhe mati: „Sestra Karolina, oſtanite tu, de se Bogu ſahvalite, med tem gredo pa vse sestre k jedi.“ Rezhem ji: „Mati, tudi jes fim lazhna, tudi

jes grém jéft, potem bom sopet prifhla, in bolj pokojna k Bogu molila.“ Dali so mi kof kruha in fhkedelizo terde zhokolade, jes pa, toliko zhasa samo vode in shupe vajena, fim jedla kakor zhe bi bila is gojsda prifhla, kruh, zhokolade pa nifim mogla grifti, ker so bili sobjé in mefo pre mehki.

„Ker ste sdaj osdravljeni, feftra Karolina,“ je mati dalje befedovala, „nefite to s nekterimi funti oblosheno miso od todi kam drugam.“ Primem miso in nefem jo na pokasano mefto, imela je kakih 80 funtov. — „Odfihmal, feftra Karolina,“ rezhe mati, „odfihmal bote delali vse, kar je v klofhtu navada.“ Prav rada, mati! odgovorim.“

„Med tem pride sdravnik, kakor je bil fizer vajen. Povedali fo mu, de fim v hifhi in nogovize vesim. Nezhe verjeti; pripeljejo ga k meni. Sagledati me, rezhe: „Ali ste vi feftra Karolina, ali je kaka prikasin?“ Jes fim, jes, gospod. „Ali réf?“ „Réf, gospod, povém vam, jes fim, feftra Karolina.“ — „Ne bom verjél, preden vashe postelje ne vidim,“ odgovori. — Gledat gré, in najde posteljo

prasno, bolnize pa ne v nji. Spet gré dóli, in njegove perve besede so bile: „Shelim, ljuba sestra, de bi vas bil sdravnik osdravljeval, ki v Boga ne verje.“

„Potem mi vkashe sdravnik, gospod Sherard s imenam, dvakrat ali trikrat po gredizah urno gori in doli iti, kar fim bres vse teshave storila.“

„Vidite, to so rézhi, ktere fim is uft sestre Karoline svedel, prizha gospod fajmoshtra, gospé matere kloshtra in svojih tovarshev. Rasun tega, kar fim flishal, fim tudi she vidil, kako je sestra tri stole na enkrat prinesla, de bi se, ko smo prishli, vsedli. Njeno oblizhje je fizer, kakor zhloveka, ki je hudo bolesin prestal, pa veselje, srezha in poboshnost se bere na njem.“

„Ko smo shli, so nam nune povedale, de so trije sdravniki ravno to sгодbo pifali. Sdaj perzhakujejo gospod Avinjónfkiga shkofa, de jo poterdi.“

„She to jim moram povédati, de so gospod fajmoshter domú gredé, perstavili: Sestra se ni upala, in ni mogla, Vam povedati, de gnusoben rak vse perfi je rasjedel in de je ta bolesin kakor une sginila.“

„Skoraj bi bil posabil, Vam povedati, de is vsih krajev hodijo, sestro Karolino gledat. Vsek je hozhe viditi, in prijasna sestra sazhne vselej sгодbo njeniga osdravljenja pripovedovati, bres de bi le kolikaj teshave zhutila.“

Florentin Manson.

O ti nagli in popolni osdravitvi pishe gospod korar Bez v svojih bukvah: „Romanje na goro Salete,“ tako le:

„Predvezhér njeniga osdravljenja je bila she tako slaba, de ji je majhno premaknjenje njene blasine omedlevzo prinesflo. V dnevu njeniga osdravljenja, ob sedmih sjutraj, je she pljuzha is sebe metala. Kmalo po sedmi uri je vstala, se urno oblekla in je shla po mashi gospod shkofa sajtrovat, in je prav rada jedla kofzhek zherniga kruha. — Ko je sdravnik prishel, in zhisto osdravljeno vidi, se ni mogel dosti zhuditi, sakaj ni bila samo naglo, zhisto in popolnoma osdravljena, temuzh je imela tudi po osim let dolgi bolesni terdne ude, in je urno hodilo. Sdravnik ni upal svojim ozhém; skufhal je nuno, ji je rekel po gredízah gori in doli iti,

potem zelo uro pred njim štati in 80 funtov teshko miso is enige kraja na drusiga nefti. Pa to she ni vse; sestra se je ponudila, ena svojih sestrá prijéti, in jo v drugo sobo ali zimer nefti. Ko ji to dovolijo, prime eno sestrá in jo nese lahko petdeset stopin daljezh. — Kar se je pa nad to nuno she bolj zhuditi, je to, de, ki se je poprej s dvema pershonama komaj nekoliko zhafa pogovarjati samogla, sdaj od jutra do posniga vezhéra neprenehama svoje osdravljenje veliki mnoshizi ljudi pripoveduje.“

„She petnajst dni deró novosheljni ljudjé v klofhter, zhudo prezhiste Salefhke devize gledat. She v dnévu svojiga osdravljenja je vse delala, kar je v klofhtu delati navada.“

S k l e p.

Povedali smo svojim dragim bravzam porgodbo prikasanja presvete devize Marie na gori Salete in nashteli smo nekoliko zhudefov. Vse so is pisem in natisnjenih povést vséte, in imajo poshtene, verjétné moshe v prizho. Predebele in savoljo tega predrage bi bile te bukvize, ko bi bili vse s imenam povédali, in njih pisma natisniti dali. Dosti nej je to, mislimo de smo kerfhanfkim Slovénzám she s tém ustregli, in vsamemo od njih sdaj flovo s besedami zerkvenih noviz, imenovanih: „Pot k refnizi,“ ki imajo na Franzófkim veliko bravzov:

„Kar smo povedali, nismo ismiflili. Vsa Franzofka deshela vé to. Tavshenti popotnikov, kterih ení so prav gorezhi in uzheni kristjani, drugi pa neverni, tajívzi Bogá in sposhtovavzi nekerfhanfkih ukov, so derli is vfih krajev Franzófkiga v Korps, so sprashevali oba otroka, skup ali pa vsaziga posebej, so obiskali mesto perkasanja, in so se preprizhali, de ta dva

otroka poveſti niſta iſmiſlila, in je tudi niſta iſmiſliti mogla; de jih nihzhe ni mogel napeljati, kaj taziga ſi iſmiſliti, in de bi ju tudi nihzhe k temu ne bil mogel napeljati, bres de bi iſmiſhljenje ne bilo na dan priſhlo.“

„Kar ta dva otroka tako odkrito, tako ſtanovitno prizha toliko romarjev vſaziga ſtanú in vſake ſtaroſti ſhe ſkosi deſét meſzov pripovedujeta, Bog s mnoſimi zhudapolnimi osdravitvami na Saleſhki gori, v Korpfu, v Avinjonu poterdi; ſakaj kruljevi hodijo, ſlepi vidijo, gluhi ſliſhijo, bolniki osdravejo naglo.“

„Ako bi pa vſe to ſhe nevernim doſti ne bilo, jih proſimo, preden ſvoje miſli ſberejo in drugim raſodénejo, otroke vpraſhati in s osdravljenimi na meſtu govoriti. Ako bodo odkrito in poſhteno ravnali, ne bodo mogli ſamo nizheſar ſoper to vgovoriti, kar tudi v deſetih meſzih nihzhe ni ſtoril, ampak v ſkosi in ſkosi verjétnih naglih osdravitvah mnoſih ljudi in v naglim ſpreobrnjenju zélih fará bodo mogli reſnizhne ſnaminja zhudapolne prikaſni prezhifte devize in reſnizo njeniga prerokovanja ſpoſnati.“

„Ako je pa perkasanje prezhiste devize refnizhno, fledi:

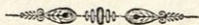
1. De nej se prerokija ljudstvu, ktero prezhiste deviza svoje ljudstvo imenuje, nasnanje da;
2. de prezhiste deviza f svojo mogožno profhnjo neprenehama sa svojo gresfno ljudstvo per svojim finu prófi, de je ne more umiti, s koliko ljubésnijo in stanovitnost je Maria sa-nj profila, de fhtrafing, ktere je fin boshji njenimu ljudstvu naklonil, ne more vezh odvrazhati, ako se ne spreoberne od svojih gréhov;
3. de je tako sanizhevanje in preklinjevanje boshjiga iména kakor neposvezhevanje nedelje fina boshjiga premoglo, v Korpsu in v okolizi gnilad med krompir poslati, in de je tadaj gnijenje krompirja fhtrafinga fina boshjiga ljudstvu, ktero je Maria svoje ljudstvo imenovala. — Ktero kerfhansko ljudstvo pa ni ljudstvo Marie? In v koliko deshelah ne gnije krompír, ki tako lepo sazvete, in v eni nozhi sveni?
4. de bodo she hujfhi fhtrafinge prifhle, zhe se ljudstvo hudobnim navadam ne od-

pové, kakor tudi, de bo velik shegen na semljo prifhel, zhe se ljudstvo Marie spreoberne.

Namen prikasni Marie je kmalno satrene tako splofhnih gréhov preklinjevanja boshjiga in nepofvezhevanja nedélj, namen tadaj, ki je popolnoma primerjen danafhnjimu zhafu. Kako zhudno se sravná s vfm, kar se je v kratkim v katoljfski zerkvi soper te gerde navade fforilo! — Sveti Ozhe, rajnzi papesh Gregor XVI., je 8. Velkiga ferpana 1843 dovolil, povfod s odpufki previdene bratovfhine v satrene preklinjevanja boshjiga in kletve napraviti. Sdanji papesh Pij IX. pravi v nagovoru fvojimu ljudftvu, de fo preklinjevanje boshje, nepofvezhavanje nedélj in nezhistof poglavitne hudobije danafhnjih dni.

Kolikor nevernifhi fo zhafi, toliko potrebnifhi fo neredovne pergodbe, de vero obudijo in ohranijo.

Ugovori, ktere je vfako ffolétje soper zhudefa delalo, fo narboljshi prizha, de fo bili v tem ffolétji zhudefa in neverni ljudjé.

... kakor tudi, da ho velik ...
na semjo prišel, zhe se ljudstvo ...
... preobrniti ...
... Namen prišel ...
... trenje tako ...
... nje postaja ...
... namen ...
... danaljnina ...
... a v ...
... zerkvi ...
... Sveti ...
... je ...
... sod ...
... trenje ...
... napraviti ...
... nagovora ...
... ujevanje ...
... in ...
... njih ...
... Kolikor ...
... trebni ...
... obuditi ...
... Ugovori ...
... xudeti ...
... to ...
... to ...

ro
n
na
ba
a
ex
e
le
to
u
na
ju
ni
ju
tr
de
ls
ol
if

